

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Пропорційна система обрання представницьких органів місцевого самоврядування перетворила їх на місцеві парламенти, в яких будь-яке рішення набуває політичного характеру. Безумовно, що конфлікти між політичними партіями, як об'єднаннями громадян загальнодержавного значення, трансформуються у конфлікти інтересів місцевих осередків.

На відміну від Верховної Ради України, чия діяльність чітко регламентована законодавством і регламентом, організаційна діяльність місцевих рад позбавлена таких характеристик. Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні", на нашу думку, не враховує тієї особливості у діяльності, що стала результатом обрання місцевих рад на пропорційній основі.

Безумовно, що законодавець повинен був врахувати інший порядок формування представницьких органів, який прямо вплинув на взаємовідносинами між органами радами і депутатами, територіальною громадою, можливість виникнення конфліктів між фракціями місцевих рад тощо. Однак, правотворча діяльність парламенту останніх років має суттєві проблеми й актуальність внесення зміни до діючого законодавства про місцеве самоврядування є відкритою.

Поширеною є думка, що необхідність змін до законодавства зумовлена важливістю перетворень, які зумовлені муніципальною реформою. Проте не менш важливим є врегулювання в законодавстві питань організації роботи органів та посадових осіб місцевого самоврядування. Практика діяльності місцевих рад останніх років доводить тезу про те, що встановлення чітких і зрозумілих процедур і правил, дає можливість забезпечити існування і реалізацію демократичних інститутів, прийняття рішення більшістю з урахуванням думки меншості.

Врегулювання на законодавчому рівні питань організації роботи представницьких і виконавчих органів, їх посадових осіб

залежить від існуючого балансу взаємодії державної влади та місцевого самоврядування. Будучи важливим елементом існування громадянського суспільства, місцеве самоврядування повинно працювати за його основними ознаками: самоорганізація і саморегулювання. Держава повинна обмежуватися від втручання у внутрішню діяльність органів територіальної громади, даючи останнім самостійно обирати демократичний й ефективний вектор розвитку, що, зокрема, відповідатиме змісту Європейської хартії місцевого самоврядування.

Діюча редакція Закону “Про місцеве самоврядування в Україні” закріплює норму, що порядок проведення першої сесії ради, порядок обрання голови та заступника (заступників) голови районної у місті, районної, обласної ради, секретаря сільської, селищної, міської ради, скликання чергової та позачергової сесії ради, призначення пленарних засідань ради, підготовки і розгляду питань на пленарних засіданнях, прийняття рішень ради про затвердження порядку денного сесії та з інших процедурних питань, а також порядок роботи сесії визначаються регламентом ради (ст. 46). При цьому зазначена стаття була розширена лише в поточному році.

На практиці, робота з розробкою та прийняттям регламентів місцевих рад, в яких комплексно і ґрунтовно визначалися питання організації роботи, організована не належним чином. Так, значна більшість таких актів дублюють загальні законодавчі встановлення, лише частково деталізуючи окремі з них. Прийняття рішень, які закріплюють чітку процедуру прийняття актів органів місцевого самоврядування, порядок формування порядку денного, участь у обговоренні питань, формування органів і посадових осіб, залежить від ресурсного забезпечення нормотворчої діяльності відповідної місцевої ради.

На сьогоднішній день досить складним питанням державного будівництва вбачається знаходження оптимальної межі, що окреслить можливі встановлення держави, регламентування організаційної діяльності. Парламент, регулюючи відповідні суспільні відносини, має знайти ті прийоми та засоби нормотворчої техніки, що забезпечуватимуть правовий формат діяльності, окреслюючи місце і роль певних суб’єктів організаційної роботи. Сучасний стан

правового регулювання організаційної форми роботи місцевих рад має бути вдосконалений, шляхом встановлення окремих процедур і правил, що матимуть загальнодержавне застосування.

Таким чином, актуальним на сьогодні є активізація роботи з розробки та прийняття регламентів місцевих рад. Але держава не повинна повністю перекладати цю роботу на органи місцевого самоврядування. На нашу думку, в статутному законі мають знайти місце окремі процедурні питання діяльності місцевих рад, які обов'язково повинні застосовуватися всіма органами і посадовими особами територіальних громад. Більше того, є незрозумілою позиція законодавця щодо необхідності прийняття місцевою радою нового скликання власного регламенту. Також потребує більш чіткого уточнення в законодавстві можливість місцевих рад встановлювати власні процедури і правила, в контексті тлумачення ч. 2 ст. 19 Основного закону (діяти у спосіб, що встановлений Конституцією і законами України).